

Zn. SPR-7489/12-3

PŘÍKAZ

Úřad pro ochranu osobních údajů, jako příslušný správní orgán podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a § 2 odst. 2 a § 46 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, vydává dne 7. prosince 2012 v souladu s § 150 odst. 1 správního řádu tento příkaz:

Je prokázáno, že účastník řízení: společnost [redacted]
[redacted], jako správce osobních údajů podle § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb.,

- I. tím, že v období od 8. února do 8. března 2012 zpracovával prostřednictvím kamerového systému monitorujícího pokoje klientů a sesternu osobní údaje obyvatel a zaměstnanců [redacted], a to bez jejich souhlasu,

porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost zpracovávat osobní údaje se souhlasem subjektů údajů a bez tohoto souhlasu pouze na základě výjimek podle § 5 odst. 2 písm. a) až g) tohoto zákona,

- II. dále tím, že uchovával záznamy z kamerového systému v [redacted]
[redacted] po dobu 7 dnů,

porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost uchovávat osobní údaje pouze po dobu, která je nezbytná k účelu jejich zpracování,

- III. dále tím, že neposkytl dotčeným subjektům údajů dostatečné informace týkající se provozu kamerového systému v [redacted] [redacted] [redacted]
[redacted], neboť smlouva o dlouhodobém ubytování v čl. XII obsahovala pouze informace o tom, že objekt a pokoje klientů jsou monitorovány kamerovým systémem v případě nutného nepřetržitého dozoru vzhledem k aktuálnímu zdravotnímu stavu subjektů údajů, a to nepřetržitě 24 hodin denně,

porušil povinnost stanovenou v § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost informovat subjekty údajů při shromažďování osobních údajů o tom, v jakém rozsahu a pro jaký účel budou osobní údaje zpracovány, kdo a jakým způsobem bude osobní údaje zpracovávat, komu mohou být osobní údaje zpřístupněny a také povinnost poučit je o jejich právu přístupu k osobním údajům, právu na opravu osobních údajů, jakož i o dalších právech stanovených v § 21 zákona č. 101/2000 Sb.,

IV. dále tím, že neoznámil Úřadu pro ochranu osobních údajů zpracování osobních údajů, které hodlá provádět prostřednictvím kamerového systému provozovaného v [REDACTED],

porušil povinnost stanovenou v § 16 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost správce, který hodlá zpracovávat osobní údaje, oznámit tuto skutečnost Úřadu pro ochranu osobních údajů před zpracováním osobních údajů,

V. dále tím, že zpracovával citlivé údaje vypovídající o zdravotním stavu nejméně [REDACTED] klientů [REDACTED], bez jejich souhlasu,

porušil povinnost stanovenou v § 9 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost zpracovávat citlivé údaje, jen jestliže dal subjekt údajů ke zpracování výslovný souhlas údajů a bez tohoto souhlasu pouze na základě výjimek podle § 9 písm. a) až i) tohoto zákona,

VI. dále tím, že v souvislosti se zpracováním citlivých údajů vypovídajících o zdravotním stavu klientů nepřijal dostatečná opatření k zabezpečení dokumentace obsahující tyto citlivé údaje, neboť uchovával dokumentace s citlivými údaji v běžném vybavení místnosti (např. v prosklené dřevěné skříni), a přijatá opatření nedokumentoval,

porušil povinnost stanovenou v § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití osobních údajů, a povinnost stanovenou v § 13 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost zpracovat a dokumentovat přijatá a provedená technicko-organizační opatření k zajištění ochrany osobních údajů v souladu se zákonem a jinými právními předpisy,

a tím spáchal

v bodě I. správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., neboť zpracovával osobní údaje bez souhlasu subjektů údajů mimo případy uvedené v zákoně,

v bodě II. správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. d), neboť uchovával osobní údaje po dobu delší než nezbytnou k účelu zpracování,

v bodě III. správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., neboť neposkytl subjektům údajů informace v rozsahu nebo zákonem stanoveným způsobem,

v bodě IV. správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. i) zákona č. 101/2000 Sb., neboť nesplnil oznamovací povinnost podle tohoto zákona,

v bodě V. správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., neboť zpracovával osobní údaje bez souhlasu subjektů údajů mimo případy uvedené v zákoně,

v bodě VI. správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb., neboť nepřijal nebo neprovedl opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů,

za což se mu v souladu s § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. ukládá

pokuta ve výši 60.000 Kč
(slovy šedesát tisíc korun českých)

a dále podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit **náklady řízení ve výši 1.000 Kč**,

obojí splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí bezhotovostním převodem na účet vedený u ČNB, č. ú. 3754-5825001/0710, variabilní symbol IČO účastníka řízení, konstantní symbol 1148.

Odůvodnění

Podkladem pro vydání tohoto příkazu je kontrolní protokol zn. INSP3-1808/12-30 ze dne 14. srpna 2012, pořizovaný inspektorem Úřadu pro ochranu osobních údajů PhDr. Petrem Krejčím, a spisový materiál shromážděný v rámci kontroly provedené u účastníka řízení ve dnech 5. března až 21. června 2012.

Ze spisového materiálu vyplývá, že účastník řízení převzal ke dni 1. ledna 2012 od společnosti [REDAKCE], do správy [REDAKCE] a rovněž na něj přešly smluvní vztahy uzavřené s klienty zde ubytovanými. Ze spisového materiálu je zřejmé, že účastník řízení v období od 8. února do 8. března 2012 zpracovával prostřednictvím kamerového systému instalovaného v [REDAKCE], osobní údaje obyvatel domu a zaměstnanců bez jejich souhlasu, a to za účelem prevence pádu z postele a sledování vývoje zdravotního stavu pacientů. Kamerový systém převzal od společnosti [REDAKCE] do správy dne 8. února 2012. Dále subjektům údajů neposkytl dostatečné informace ohledně tohoto kamerového systému, neboť smlouva o dlouhodobém ubytování v čl. XII obsahovala pouze informace o tom, že objekt a pokoje klientů jsou monitorovány kamerovým systémem v případě nutného nepřetržitého dozoru

vzhledem k aktuálnímu zdravotnímu stavu subjektů údajů, a to nepřetržitě 24 hodin denně, a zpracování neoznámil před jeho zahájením Úřadu. Kamerový systém tvořilo 21 kamer instalovaných v jednotlivých pokojích a v sesterně. Záznamové zařízení bylo v provozu a uchovávalo záznamy po dobu 7 dnů. Účastník řízení oznámil dne 19. ledna 2012 svůj záměr provádět zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerového systému umístěného na chodbách a v pokojích. Po té, co byla účastníkovi řízení zaslána výzva k doplnění některých skutečností týkajících provozu kamerového systému, bylo dne 12. března 2012 Úřadu pro ochranu osobních údajů doručeno sdělení, že kamerový systém bude provozován v režimu on-line.

Dále ze spisové dokumentace vyplývá, že v [REDAKCE] byla vedena dokumentace a záznamy o klientech, zejména o jejich zdravotním stavu, užívaných lécích, jejich lékařské zprávy, písemnosti vážící se k příspěvkům na péči, či k posuzování způsobilosti k právním úkonům. Tyto dokumenty byly uloženy v uzamykatelných skříních v místnosti vrchní sestry nebo v místnosti pečovatelek nebo volně přístupné v těchto místnostech. V [REDAKCE] bylo ubytováno v době kontroly cca [REDAKCE] klientů. Účastník v průběhu kontroly předložil tzv. „Výnos o nakládání s osobními údaji na základě Zákona 101/2000 Sb. ze 4.4.2000 o ochraně osobních údajů.“ V tomto výnosu definoval pojmy jako osobní údaj, citlivý údaj nebo anonymní údaj. Dále zde popsal, kdo je oprávněnou osobou, účel zpracování osobních údajů, prostředky a způsob zpracování, dobu uchování osobních údajů, atd. až po likvidaci.

Smlouvy o dlouhodobém ubytování ve smyslu § 754 až 759 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, obsahovaly v bodě XI. ustanovení týkající se nakládání s osobními údaji, podle kterých dává klient výslovný souhlas k nakládání, evidování, zpracování a archivování svých osobních údajů, a to od podpisu smlouvy a přijetí do zařízení. V případě, že klient není zbaven svéprávnosti, ponechává si všechny potřebné osobní zdravotnické a další doklady u sebe a zodpovídá za ně sám. Současně však klient souhlasí, aby doktor, zdravotní sestra a pečovatelé disponovali právem manipulace s jeho osobními údaji a doklady ve smyslu nutných zápisů o jeho zdravotním stavu. Podle bodu XII. pak dává klient souhlas se svým monitorováním v případě nutného nepřetržitého dozoru vzhledem k jeho aktuálnímu zdravotnímu stavu a souhlasí také s monitorovacím kamerovým systémem v objektu celého zařízení. Dle smlouvy je prostřednictvím tohoto systému monitorován aktuální zdravotní stav všech klientů, kteří se v zařízení vyskytují, aby byly vizuálně po celých 24 hodin denně minimalizovány možné problémy, které by mohly klienta ohrozit.

K předmětu řízení v bodě I. až IV. lze konstatovat, že záznamy z kamerového systému obsahují popisné údaje, na základě kterých je subjekt údajů identifikovatelný. Jedná se tak o osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., a to i v návaznosti na to, že účastník řízení disponuje dalšími osobními údaji klienta (získaných při podpisu smlouvy). Obdobné pak platí pro zpracování zaměstnanců účastníka řízení.

Podle § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. je správcem osobních údajů subjekt, který určuje účel a prostředky zpracování osobních údajů a odpovídá za něj. Účastník řízení, jak vyplývá z výše uvedeného, jednoznačně určil účel a prostředky zpracování osobních údajů (tj. kontrola klientů prostřednictvím kamerového systému), prováděl

zpracování a odpovídal za ně. Byl tedy ve vztahu k osobním údajům shromážděným prostřednictvím tohoto kamerového systému jejich správcem ve výše uvedeném smyslu a odpovídal tedy i za dodržení veškerých povinností stanovených tímto zákonem.

K instalaci kamerových systémů správní orgán obecně uvádí, že je lze s ohledem na jejich zvláštní charakter a možnosti zneužití pořízených záznamů, což umožňuje hrubý zásah do soukromého a osobního života subjektu údajů, použít až teprve tehdy, pokud jsou méně invazivní prostředky nedostačující. Jinými slovy, je třeba v jednotlivých případech uplatňovat zásadu přiměřenosti s ohledem na sledované účely, která zahrnuje povinnost minimalizace získávaných údajů na straně správce údajů. Ze zásady přiměřenosti tak vyplývá, že kamerové systémy lze použít v případě, že se jiná opatření směřující k prevenci, ochraně nebo zabezpečení fyzické povahy, která nevyžadují pořizování obrazových záznamů, ukáží být nedostatečnými anebo nepoužitelnými s ohledem na správcem prezentované legitimní účely.

Jednou ze základních povinností správce osobních údajů je dle § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. povinnost zpracovávat osobní údaje zásadně pouze se souhlasem subjektu údajů, který musí splňovat také náležitosti stanovené v § 5 odst. 4 tohoto zákona. Bez tohoto souhlasu lze zpracovávat osobní údaje pouze za předpokladu, že je splněna některá z podmínek § 5 odst. 2 písm. a) až g) zákona č. 101/2000 Sb. V případě zpracování osobních údajů prostřednictvím záznamu z kamerového systému umístěného v ubytovacím zařízení, ve kterém se pohybují jak klienti účastníka řízení, tak současně jeho zaměstnanci, je třeba uvést následující.

Zpracování osobních údajů zaměstnanců prostřednictvím kamerového systému je třeba posuzovat s ohledem na ustanovení § 316 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, které obsahuje jednoznačný zákaz pro zaměstnavatele bez závažného důvodu spočívajícího ve zvláštní povaze jeho činnosti narušovat soukromí zaměstnance na pracovištích a ve společných prostorách zaměstnavatele tím, že jej podrobuje otevřenému nebo skrytému sledování, a které představuje zvláštní úpravu zpracování osobních údajů. Správní orgán v této souvislosti dále podotýká, že k vyloučení aplikace ustanovení § 316 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb. nelze použít ani případný souhlas zaměstnance, neboť v souladu § 4b odst. 1 tohoto zákona práva nebo povinnosti v pracovněprávních vztazích mohou být upravena odchylně od tohoto zákona, jestliže to tento zákon výslovně nezakazuje nebo z povahy jeho ustanovení nevyplývá, že se od něj není možné odchýlit. V případě § 316 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb. se tedy dle názoru správního orgánu jedná o kogentní ustanovení, které obsahuje jednoznačný zákaz pro zaměstnavatele. Takový souhlas by byl v daném případě z hlediska zákona č. 101/2000 Sb. neúčinný, jelikož by se jednalo o úkon in fraudem legis, tedy směřující k obcházení zákona. Lze tedy uzavřít, že pořizování záznamu minimálně z prostoru sesterny je v rozporu též se zmíněným ustanovením zákoníku práce.

V případě posuzování souhlasu klientů se zpracováním jejich osobních údajů prostřednictvím kamerového systému, který účastník řízení doložil prostřednictvím některých uzavřených smluv, je třeba konstatovat, že tento souhlas nesplňuje všechny náležitosti stanovené v § 5 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb., podle kterého

musí být subjekt údajů informován o tom, pro jaký účel zpracování a k jakým osobním údajům je souhlas dáván, jakému správci a na jaké období. Souhlas subjektu údajů se zpracováním osobních údajů musí být správce schopen prokázat po celou dobu zpracování. Současně musí být splněny požadavky, které na souhlas klade § 4 písm. n) zákona č. 101/2000 Sb., tedy, že souhlasem subjektu údajů je svobodný a vědomý projev vůle subjektu údajů, jehož obsahem je svolení subjektu údajů se zpracováním osobních údajů. V první řadě je třeba konstatovat, že klienti účastníka řízení byli pouze informováni o tom, že v prostorách ubytovacího zařízení se nachází kamerový systém, prostřednictvím kterého bude docházet k jejich „monitorování“. Z uvedeného není vůbec zřejmé, že bude docházet k uchování záběrů z kamer, rovněž tak není například zřejmé, po jakou dobu budou tyto záznamy uchovávány. Podmínku udělení souhlasu se zpracováním osobních údajů klientů tak nelze považovat u účastníka řízení za splněnou.

Správní orgán se ve vztahu ke zpracování osobních údajů klientů zabýval také možností aplikace některé z výjimek stanovených § 5 odst. 2 písm. a) až g) zákona č. 101/2000 Sb.

V případě kamerového systému umístěného v ubytovacím zařízení by přicházelo v úvahu užití pouze výjimky dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., dle které lze osobní údaje zpracovávat bez souhlasu subjektů údajů, pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby, přičemž současně takové zpracování nesmí být v rozporu s právem subjektů údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života. K aplikaci výjimky stanovené v § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. správní orgán konstatuje, že v případě kamer umístěných v pokojích klientů účastník řízení tuto výjimku z níže uvedených důvodů nespĺňuje.

Účastník řízení uvedl jako účel instalace kamerového systému prevence pádu z postele a sledování vývoje zdravotního stavu pacientů. V daném případě, vzhledem ke stanovenému účelu, považuje správní orgán za prokázané, že pořizování záznamů z pokojů klientů je jistě nikoliv nezbytným zpracováním osobních údajů, jelikož v případě hrozícího nebezpečí je třeba okamžitý zásah ze strany zaměstnanců účastníka řízení. Pro tento účel tak jistě postačí on-line monitorování uvedených prostor. Z toho vyplývá, že není splněna ani jedna z podmínek § 5 odst. 2 písm. e), tj. nejedná se o nezbytné zpracování a současně je toto zpracování s ohledem na charakter monitorovaných prostor třeba považovat za zásah do soukromého a osobního života především klientů (kteří mají v zařízení de facto své obydlí), ale též zaměstnanců.

Podle § 5 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. je dále povinností správce uchovávat osobní údaje pouze po dobu, která je nezbytná k účelu jejich zpracování. S ohledem na výše uvedené a na nepřetržitou přítomnost personálu v zařízení je zřejmé, že uchovávaní záznamů z kamer po dobu 7 dnů je zcela nad rámec účelu zpracování, kterým bylo sledování prevence pádu z postele a vývoje zdravotního stavu pacientů.

Další z povinností správce je podle § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. povinnost informovat subjekt údajů o tom, v jakém rozsahu a pro jaký účel budou osobní údaje

zpracovány, kdo a jakým způsobem bude osobní údaje zpracovávat a komu mohou být osobní údaje zpřístupněny, nejsou-li subjektu údajů tyto informace již známy. Správce musí subjekt údajů informovat o jeho právu přístupu k osobním údajům, právu na opravu osobních údajů, jakož i o dalších právech stanovených v § 21. Jak vyplývá již z výše uvedeného, takové informace nebyly v plném rozsahu klientům poskytnuty, neboť smlouva o dlouhodobém ubytování v čl. XII obsahovala pouze informace o tom, že objekt a pokoje klientů jsou monitorovány kamerovým systémem v případě nutného nepřetržitého dozoru vzhledem k aktuálnímu zdravotnímu stavu subjektů údajů, a to nepřetržitě 24 hodin denně. V této informaci totiž zcela absentuje skutečnost, že vůbec bude docházet k nějakému zpracování osobních údajů (tj. že bude provozován kamerovým systémem pořizován záznam).

Účastník řízení byl dále jako správce osobních údajů, který hodlá zpracovávat osobní údaje, povinen podle § 16 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. povinen oznámit Úřadu tuto skutečnost a to před zpracováním osobních údajů. Zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerového systému účastníkem řízení přitom bylo prokazatelně prováděno bez takového oznámení v době od 8. února do 8. března 2012.

Správní orgán se v bodech V. a VI. výroku dále zabýval otázkou zpracování citlivých údajů o zdravotním stavu klientů. Podle § 4 písm. b) je citlivým údajem údaj vypovídající o národnostním, rasovém nebo etnickém původu, politických postojích, členství v odborových organizacích, náboženství a filozofickém přesvědčení, odsouzení za trestný čin, zdravotním stavu a sexuálním životě subjektu údajů a genetický údaj subjektu údajů; citlivým údajem je také biometrický údaj, který umožňuje přímou identifikaci nebo autentizaci subjektu údajů. V tomto případě zpracovával účastník řízení prostřednictvím své dokumentace nepochybně údaje o zdravotním stavu svých klientů. K takovémuto zpracování citlivých údajů však podle § 9 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. musí dát subjekt údajů výslovný souhlas. Subjekt údajů musí být při udělení souhlasu informován o tom, pro jaký účel zpracování a k jakým osobním údajům je souhlas dáván, jakému správci a na jaké období. Existenci souhlasu subjektu údajů se zpracováním osobních údajů musí být správce schopen prokázat po celou dobu zpracování. Správce je povinen předem subjekt údajů poučit o jeho právech podle § 12 a 21. Jak vyplývá i z výše uvedeného, jediným souhlasem, kterým účastník řízení disponoval, byl obecně formulovaný souhlas obsažený ve smlouvě o ubytování, který nebyl zcela jistě informovaný a neobsahoval informaci o účelu zpracování, k jakým údajům a na jakou dobu je dáván. Rovněž tak nebyli klienti poučeni o svých právech podle § 12 a 21 zákona č. 101/2000 Sb. V daném případě přitom nelze na účastníka řízení aplikovat ustanovení § 9 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., podle kterého je možné zpracovávat citlivé údaje, jestliže se jedná o zpracování při poskytování zdravotních služeb, ochrany veřejného zdraví, zdravotního pojištění a výkon státní správy v oblasti zdravotnictví podle zvláštního zákona nebo se jedná o posuzování zdravotního stavu v jiných případech stanovených zvláštním zákonem, neboť není zdravotnickým zařízením a neexistují ani jiné zákony, které by mu takový postup dovolovaly.

Správce osobních údajů musí při zpracování osobních údajů, zejména pak citlivých, plnit také povinnosti podle § 13 odst. 1 a 2 zákona č. 101/2000 Sb., podle kterých je povinen přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo

nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití osobních údajů. Tato povinnost platí i po ukončení zpracování osobních údajů. Dále je pak povinen zpracovat a dokumentovat přijatá a provedená technicko-organizační opatření k zajištění ochrany osobních údajů v souladu se zákonem a jinými právními předpisy. Ze spisového materiálu je zřejmé, že dokumenty obsahující citlivé údaje klientů byly volně dostupné v místnostech určených pro personál účastníka řízení, případně byly uloženy v celoprosklených skříňkách, dřevěném stolku a skříni, což nelze považovat vzhledem k charakteru údajů za dostatečné bezpečnostní opatření. Účastník řízení také nedoložil, že by zpracoval a zdokumentoval přijatá a provedená opatření k zajištění bezpečnosti osobních údajů, přičemž přeložený „Výnos o ochraně osobních údajů“ výše uvedené podmínky také nesplňoval. Tento výnos se totiž soustředil spíše na definování jednotlivých pojmů a již nestanoví přesné povinnosti pro jednotlivé zaměstnance při nakládání s osobními údaji a rovněž se nezabývá způsobem nebo prováděním kontroly jejich dodržování. K vnitřnímu předpisu účastníka řízení o ochraně osobních údajů lze poté uvést, že by měl rozlišovat mezi zpracováním osobních údajů prostřednictvím spisového materiálu v „papírové“ podobě a prostřednictvím elektronických prostředků (výpočetní techniky), přičemž pro obě tyto oblasti je nutné stanovit přesná pravidla a povinnosti zaměstnanců.

Při stanovení sankce bylo přihlédnuto jako k polehčující okolnosti k tomu, že ze strany účastníka řízení došlo ke zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerového systému po dobu 1 měsíce, přičemž následně byl kamerový systém uveden do on-line režimu. Současně však správní orgán přihlédl jako k přitěžující okolnosti zejména ke skutečnosti, že nepřetržitým monitorováním pokojů klientů, kde se zdržovali po značnou část dne, došlo k významnému zásahu do jejich práva na ochranu soukromí. Dále správní orgán hodnotil jako přitěžující okolnost to, že zpracování se týkalo nikoli zanedbatelného počtu subjektů údajů (když citlivé údaje byly zpracovány u minimálně ■ klientů účastníka řízení). Po souhrnném zhodnocení výše uvedených okolností případu uložil správní orgán sankci v dolní polovině zákonné sazby.

Při rozhodnutí o uložení povinnosti uhradit náklady řízení správní orgán vycházel z ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu, který správnímu orgánu ukládá povinnost uložit paušální částkou náhradu nákladů řízení účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, a z § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, kterou se stanoví paušální částka nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč.

S ohledem na výše uvedené, bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: V souladu s § 152 odst. 1 správního řádu lze u odboru správních činností proti tomuto rozhodnutí podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí rozklad předsedovi Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Rozhodnutí je doručeno dnem převzetí stejnopisu, nejpozději ale desátým dnem od jeho uložení na poště. V případě doručování do datové schránky je dnem doručení okamžik přihlášení oprávněné osoby do datové schránky, nejpozději ale desátý den ode dne dodání rozhodnutí do datové schránky.

Praha, 7. prosince 2012

otisk
úředního
razítka

Vanda Foldová
ředitelka odboru správních činností